

Artur Mas: quan convé afermem cadenes

No pot resultat més obvi que és en els grans moments, i no pas en l'exercici quotidià de la seva responsabilitat, que els líders d'un país, els seus més destacats cabdills, es posen de manifest. Un dels majors handicaps que han perseguit Artur Mas des dels seus inicis —junt amb el del seu atractiu, entès com a incompatible amb la intel·ligència— ha estat el de no ésser més que el dofí de Jordi Pujol, nomenat a dit per ell amb l'objectiu que no li fes ombra. Acusació que l'actual PSOE català —antigament conegut com a PSC— ha convertit en un dels seus habituals estratagemes electorals: Mas no és més que una aparença buida.

Malgrat l'esplèndid llibre de Pilar Rahola, [La màscara del rei Artur](#), el President no s'ha pogut alliberar mai d'aquesta imatge de polític prefabricat. L'únic que ha aconseguit, amb el temps, és acceptar-la com un mal irreparable i a conuiu-hi. Fins i tot, en alguna ocasió, fent-ne objecte de broma.

Tanmateix, semblava que les circumstàncies històriques excepcionals que estem vivint li fornien la possibilitat de rescabalar-se'n, de treure'n partit demostrant no només que no és una figura vàcua, sinó un personatge de vàlua. Amb major raó si tenim en compte que s'acostuma a definir com a “independentista” en un temps en què l'independentisme s'estén per tota la nostra terra com una marea indeturable.

Per dissort, n'ha tingut prou amb un parell de dies per a balafiar el seu crèdit. Primer, decidint que no assistirà a la manifestació de l'Onze de Setembre perquè la seva condició de President de “tots els catalans i catalanes” no li permet donar suport a un lema com “Catalunya, nou estat d'Europa”; després, recobrant en mal moment la trista condició de mendicant, demanant al *Reino de España* un rescat econòmic per a poder fer front a les seves despeses.

Reblant, doncs, d'una manera abjecta, mesquina i inacceptable, la seva acceptació del colonialisme espanyol que patim des gairebé tres-cents anys. El missatge del nostre President no pot ésser més diàfan: no tan sols no volem ésser independents, sinó que volem consolidar encara més les cadenes que ens lliguen a l'Estat espanyol. *!Vivan las caenas!*

D'això, sens dubte, se'n diu tenir visió històrica! Com n'hauria d'aprendre, Francesc Macià, l'Avi, el 14 d'abril del 1931, quan proclamà des del balcó del palau de la Generalitat “*la República Catalana com Estat integrant de la Federació ibèrica*”, bo i “*Interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu sufragi*”, i reclamant que “*Per Catalunya, pels altres pobles germans d'Espanya, per la fraternitat de tots els homes i de tots els pobles, Catalans, sapiguen fer-vos dignes de Catalunya*”.

La gran pregunta, doncs, només pot ésser una: en les actuals circumstàncies —que no poden ésser més propícies per a exercitar, en plena llibertat, el nostre irrenunciable dret a decidir— ha sabut, el seu successor, mostrar-se'n digne?

dimecres, 28 d'agost del mmxii

© Xavier Serrahima 2012
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

